

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/728/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813204885
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813204885.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľov: 1/ Evy E., bytom S., E. cesta XX/X, 2/ MUDr. B. L., Z., bytom S., S. XX, 3/ B. L., bytom ako navrhovateľ X/, Xa/ Z. L., Xb/ Z.. M. L., obaja bytom N. 41/XX, S., 5/ O. L., bytom S., N. XX/XX/X, Xa/ E. K., bytom Z. U. XX, Xb/ Z. K., bytom S.- S. P. H., M. XXX/X, 7/ Z. K., bytom R. XXX, 8/ P. R. D., bytom S., E. cesta XX/X, proti odporcovi: Trenčiansky samosprávny kraj, Trenčín, K dolnej stanici 7282/20A, IČO: 36 126 624, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľov 4a/, 4b/, 5/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 8. augusta 2014, č.k. 11C/52/2013 -132, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo vzťahu k navrhovateľom 4a/, 4b/ a 5/ potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľov, ktorým sa domáhali určenia, že pozemok parc. číslo 1961/5- zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 283 m² v celosti (1/1) nachádzajúci sa v katastrálnom území Prievidza, obec Prievidza, okres Prievidza identifikovaný geometrickým plánom číslo 101/2012-PD overeným Správou katastra v Prievidzi pod číslom 1087/2012 je v ich ideálnom podielovom spoluvlastníctve. O náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľom 1/, 2/, 3/ a 8/ náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že návrh vo veci samej navrhovateľa odôvodnili tým, že časť pozemku parcelné číslo 1961/1, ktorá je vo vlastníctve odporcu podľa listu vlastníctva č. 8874, okres Prievidza, obec Prievidza, kat. územie Prievidza, register „C“ identifikovaná geometrickým plánom č. 101/2012-PD ako pozemok parcelné číslo 1961/5- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 283 m² dobromyseľne (bona fides) užívajú ako vlastný od roku 1983, teda 30 rokov. Právny predchodca odporcu, Okresný ústav národného zdravia v Prievidzi v rokoch 1980 až 1983 na pozemku parc. č. 1961/1 realizoval prístavbu svojho nelôžkového zdravotníckeho oddelenia tuberkulózy a respiračných chorôb. V rámci tejto svojej stavebnej činnosti právny predchodca odporcu zameral a vytýčil hranicu a vybudoval aj oplotenie medzi pozemkami parc.č. 1961/1 a parc.č. 1961/2. Odporca má v pláne stavebnou činnosťou prestavať svoju budovu súpisné číslo 10055 a orientačné číslo 9. V súvislosti s plánovanou investičnou činnosťou odporca si dal zamerať reálny stav- hranicu svojho pozemku parcelné číslo 1961/1, pričom zistil, že reálna hranica tvorená plotom - oplotením medzi pozemkami parc.č. 1961/1 a parc.č. 1961/2 nezodpovedá právnemu stavu, preto navrhovateľov listom zo dňa 29.1.2013 vyzval, aby vypratali časť pozemku parc. č. 1961/5 o celkovej výmere 283 m² identifikovanej geometrickým plánom č. 101/2012-PD, ktorý užívajú bez právneho dôvodu a ktorý je časťou pozemku parc. číslo 1961/1. Navrhovateľa poukázali, že to bol právny predchodca odporcu, ktorý v teréne vytýčil oplotením hranicu medzi pozemkami parc.č. 1961/1 a parc. č. 1961/2 a oni, resp. ich právni predchodcovia nemali žiadny

dôvod spochybňovať správnosť takto vytýčenej hranice pozemkov. Ďalej poukázali na to, že ich právni predchodcovia resp. oni sami v dobrej viere užívali časť pozemku parcelné číslo 1961/1, o výmere 283 m², ako svoj vlastný pozemok, kosili ho, sadili na ňom plodiny a zavlažovali ho. Svoju dobromyseľnosť vyvodzovali i z toho, že v roku 1990, v čase kedy sa budoval tepelný napájač, boli vykupované stromy, ktoré sa nachádzali na spornom pozemku, a tieto boli vykupované od navrhovateľov, resp. ich právnych predchodcov, ktorí ich sadili, a neboli vykupované od odporcu.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania mal preukázaný nasledovný skutkový stav:

Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej v Prievidzi dňa 10. októbra 1968 medzi predávajúcim Čsl. štátom - Mestským bytovým podnikom v Prievidzi a kupujúcimi: Emilom Kočnerom, narodeným 28. júna 1926 a jeho manželkou Evou (navrhovateľka 1/), Jozefom Uramom, narodeným 27. decembra 1922 a jeho manželkou Emíliou, narodenou 20. Septembra 1931 (právni predchodcovia navrhovateľov 2/, 3/), Jánom Chovancom, narodeným 27. novembra 1927 a jeho manželkou Boženu, narodenou 13. novembra 1932 (právni predchodcovia navrhovateľov 4/, 5/), Štefanom Konušom, narodeným 30. decembra 1921 (právny predchodca navrhovateľa 7/) a jeho manželkou Margitou (navrhovateľka 6/), Vojtechom Reisom, narodeným 27. októbra 1913 a jeho manželkou Šarlotou, narodenou 28. novembra 1914 (právni predchodcovia navrhovateľky 8/, všetky označené osoby na strane kupujúcich ďalej spolu len „kupujúci domu č.p. 61“), bol do podielového spoluvlastníctva kupujúcich domu č.p. 61 prevedený dom číslo popisné 61 nachádzajúci sa na pozemku s parcelným číslom 283/7 o výmere 406 m² v katastrálnom území Prievidza, pozostávajúci z piatich bytov, ktoré boli zároveň prevedené do bezpodielového spoluvlastníctva kupujúcich domu č.p. 61. Na základe rozhodnutia Finančného odboru rady ONV v Prievidzi z 9. októbra 1968 bolo na pozemky v katastrálnom území Prievidza s parcelným číslom 283/7 o výmere 406 m² a s parcelným číslom 283/9 o výmere 1527 m² kupujúcim domu č.p. 61 zriadené právo spoločného osobného užívania, a to bezodplatne. Ďalej boli na základe rozhodnutí Finančného odboru rady ONV v Prievidzi z 9. októbra 1968 kupujúcim domu č.p. 61 pridelené do odplatného osobného užívania i susediace pozemky a to: Emilovi Kočnerovi, nar. 28. júna 1926 a jeho manželke Eve -navrhovateľke 1/ pozemok s parc. číslom 283/10 o výmere 145 m², Štefanovi Konušovi, nar. 30. decembra 1921 a jeho manželke Margite -navrhovateľke 6/ pozemok s parc. číslom 283/11 o výmere 143 m², Vojtechovi Reiso, nar. 27. októbra 1913 a jeho manželke Šarlote, nar. 28. novembra 1914 pozemok s parc. číslom 283/12 o výmere 142 m², Jánovi Chovancovi, nar. 27. novembra 1927 a jeho manželke Božene, nar. 13. novembra 1932 pozemok s parc. číslom 283/13 o výmere 142 m², Jozefovi Uramovi, nar. 27. decembra 1922 a jeho manželke Emílii, nar. 20. septembra 1931 pozemok s parc. číslom 283/14 o výmere 141 m², všetkým za odplatu 8,- Kčs za 1 m² pridelenej výmery pozemku. V územnom rozhodnutí o umiestnení stavby vydaného mestským národným výborom - odbor územného plánovania a architektúry v Prievidzi, zo 14. decembra 1977 bola v tej dobe povolená prístavba pavilónu k poliklinike OÚNZ na pozemkoch parcelné čísla: 283/19, 283/18, 283/17, 283/16, 283/15, 283/14, 283/13, 283/12, 283/11, 283/10, a 283/9, v katastrálnom území Prievidza, a to na pozemku s parcelným číslom 283/19 o výmere 3244 m² zameranom geometrickým plánom Ing. Vajdu zo dňa 16. novembra 1977 (č.l. 80), pričom účastníkmi konania boli i kupujúci domu č.p. 61., ktorí v konaní uplatnili námietky, nakoľko plánovaná výstavba zasahovala i do pozemkov parc. č. :283/14, 283/13, 283/12, 283/11, 283/10, ktoré mali v odplatnom osobnom užívaní, a v časti 255 m² aj do pozemku parc. č. 283/9, ktorý mali v spoločnom bezodplatnom osobnom užívaní. V námietkach žiadali vylúčiť zo záberu pozemkov pre stavbu záhrady na pozemkoch s parc. č. : 283/10, 283/11, 283/12 a dvor na pozemku s parc. č. 283/9, a pozemky na parcelách č. 283/13 a č. 283/14 zabráť len v nevyhnutnej miere. Pre výstavbu náhradných garáží žiadali prideliť náhradný pozemok záberom pozemku ZDŠ na ul. Pionierov. Ich námietkam vyhovieť nebolo, preto uvedené rozhodnutie napadli odvolaním. Okresný národný výbor odbor výstavby a územného plánovania v Prievidzi rozhodnutím z 26. januára 1978 zamietol odvolania účastníkov konania a potvrdil prvostupňové rozhodnutie zo 14. decembra 1977, t.j. rozhodnutie o umiestnení stavby. OÚNZ v Prievidzi vo februári 1978 listami oslovil kupujúcich domu č.p. 61 s ponukou na odkúpenie pozemkov parc. č. :283/14, 283/13, 283/12, 283/11, 283/10 ktoré mali v odplatnom osobnom užívaní, a v časti 255 m² aj pozemku parc. č. 283/9, ktorý mali v spoločnom bezodplatnom osobnom užívaní. Nakoľko kúpne zmluvy uzatvorili iba Ján Chovanec, nar. 27. novembra 1927 a jeho manželka Božena, nar. 13. novembra 1932 na pozemok s parc. číslom 283/13 o výmere 142 m² a Jozef Uram, nar. 27. decembra 1922 a jeho manželka Emília, nar. 20. septembra 1931 na pozemok s parc. číslom 283/14 o výmere 141 m², podal OÚNZ v Prievidzi v apríli 1978 návrh na vyvlastnenie zostávajúcich pozemkov. Rozhodnutím mestského národného výboru - odbor výstavby v Prievidzi zo 7. júna 1978 boli pre Slovenskú socialistickú republiku vyvlastnené pozemky (zo všetkými právami a vecnými bremenami) v osobnom užívaní Emila Kočnera a jeho

manželky za náhradu 15.844,- Kčs, v osobnom užívaní Vojtecha Reisa a jeho manželky za náhradu 2.074,- Kčs a v osobnom užívaní Štefana Konuša a jeho manželky za náhradu 13.770,- Kčs. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Okresného národného výboru v Prievidzi odboru územného plánovania z 19. júla 1978. V odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia sa uvádza, že nehnuteľnosti boli vyvlastnené na základe geometrického plánu číslo 283/19 zo 16. novembra 1977, vyhotoveného geodéziou v Prievidzi. V stavebnom konaní kupujúci domu č.p. 61 znova žiadali zmeniť (v tom čase už v teréne vytýčenú) hranicu pozemku parc. č 283/19, pričom Mestský národný výbor - odbor výstavby v Prievidzi rozhodnutím zo 8. októbra 1980 ich požiadavku zamietol a stavbu povolil. Stavbu prístavby pavilónu k poliklinike OÚNZ realizoval dodávateľ stavby, ktorým bol Okresný stavebný podnik Prievidza. Kolaudačné rozhodnutie bolo vydané dňa 23. marca 1983. Nakoľko dodávateľ stavby nevybudoval zároveň oplotenie pozemku OÚNZ, uskutočnilo sa na mestskom národnom výbore v Prievidzi dňa 4. novembra 1983 konanie o oprave oplotenia bytového domu, na podklade ktorého bol následne koncom roka 1983 na pozemku právneho predchodcu odporcu vybudované priehľadné oplotenie, ktoré existuje až do súčasnosti. 20. januára 2005 doručil navrhovateľ 2/ odporcovi žiadosť o odkúpenie časti pozemku parcelné číslo 1961/1 v katastrálnom území Prievidza. Na základe objednávky správcu odporcu bola dňa 26. októbra 2005 geodetom vytýčená v teréne hranica medzi pozemkami parc. č. 1961/1, 1961/2, 1941/1, 1835/6, pričom bolo zistené, že priehľadné oplotenie medzi pozemkami nekopíruje vytýčenú hranicu pozemku a je posunutú o viac ako 5 metrov v neprospech odporcu.

V posudzovanej veci sa celkovo osem navrhovateľov v konaní domáhalo vydržania pozemku, teda spôsobilého predmetu vydržania a určenia ideálneho podielového spoluvlastníctva k nemu, ich povinnosťou bolo teda preukázať, že všetci ôsmi súčasne spĺňajú podmienku jeho dobromyseľnej držby po dobu najmenej 10 rokov. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že navrhovateľky 1/ a 6/ boli priamymi účastníkmi stavebného konania na konci sedemdesiatych rokov minulého storočia, vedeli teda v akom rozsahu boli ich záhrady a stavby garáží na nich vyvlastnené pre účely stavby polikliniky a so zreteľom na všetky okolnosti stavby oplotenia v roku 1983 im muselo byť zrejmé, že priehľadné oplotenie je vybudované ďalej od hranice pozemku ich pozemku parc.č. 283/9 (teraz parc. č. 1961/2) ktorý im spolu s ďalšími právnymi predchodcami navrhovateľov 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ zostal v podielovom spoluvlastníctve, nie je vybudované na hranici ich pozemku, tak ako bola táto zameraná a vytýčená v stavebnom konaní, ale nachádza sa viac ako päť metrov od nej. Z toho vyplýva, že kupujúci domu č.p. 61 mali od roku 1983 pozemok parc. č. 1961/5 v k.ú. Prievidza, zameraný geometrickým plánom č. 101/2012-PD z 26. novembra 2012, vo svojej faktickej moci, aj s ním nakladali ako s vlastným, avšak nie v dobrej viere, že im tento aj patrí, o čom svedčí i to, že oplotením vytvorený pozemok začali sčasti využívať ako garážové státie (ako náhradu za zbúrané garáže) a sčasti ako záhrady náležiacie k jednotlivým bytom, pričom užívacie hranice medzi nimi si stanovili orientované zo severu na juh vo vzdialenosti cca 7m. Dobu, po ktorú mali právní predchodcovia navrhovateľov 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ tento pozemok vo faktickej držbe tak nemožno započítať navrhovateľom 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ do plynutia vydržacej doby. Uvedené má ďalej za následok to, že hoci aj navrhovatelia 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ mali iusta causa usucapionis (kúpa, dedenie) a ich putatívny titul držby predmetného pozemku vychádzal z ospravedlniteľného omylu, že skutočná hranica im patriaceho pozemku je totožná s oplotením (keďže neboli osobnými účastníkmi stavebného konania) a boli tak u nich splnená jedna z podmienok vydržania (dobromyseľná držba), nie všetci z nich zároveň pozemok držali po dobu aspoň desiatich rokov. Z vykonaného dokazovania napríklad vyplynulo, že dobromyseľná držba navrhovateľov 2/ a 3/ trvala od dňa nadobudnutia bytu do vlastníctva v roku 2004 do 26. októbra 2005 kedy boli hranice medzi pozemkom v spoluvlastníctve navrhovateľov a pozemkom vo vlastníctve odporcu znova zamerané geodetom a vyznačené v teréne kovovými rúrkami. Dobromyseľná držba navrhovateľa 4/ síce trvala najmenej 10 rokov avšak tento žiadal spoluvlastnícky podiel určiť do bezpodielového spoluvlastníctva spolu s navrhovateľkou 5/, ktorá bola dobromyseľnou držiteľkou len od kúpy podielu bytu v roku 2002 do 26. októbra 2005. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo odkedy presne začala plynúť vydržacia doba navrhovateľovi 7/ (podľa vyjadrení účastníkov ohliadky mal byť zdediť pred cca. 15 rokmi, avšak v informatívnom výpise z LV č. 625 sú v legende zapísané dve dedičské rozhodnutia D 779/94 z 3.marca 1995 a D 112/96 z 18. decembra 1995). Navrhovateľka 8/ bola dobromyseľnou držiteľkou len od kúpy bytu v roku 2012, ku dňu podania návrhu jej držba netrvala ani dva roky, pričom dobromyseľnosť držby svojho právneho predchodcu Ing. Katiho netvrdila, ani nepreukázala.

Za toho stavu súd návrh zamietol ako nedôvodný, keďže navrhovateľom sa nepodarilo preukázať, že by všetci súčasne splnili zákonné podmienky pre vydržanie pozemku vo vlastníctve odporcu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a procesne neúspešným navrhovateľom 1/, 2/, 3/ a 8/ (ktorí požadovali aj náhradu trov), náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovatelia 4a/, 4b/ a 5/, v ktorom žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že určí že navrhovatelia sú vlastníkami sporných pozemkov alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. V odvolaní uviedli, že s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu nie je možné sa odpočiatku stotožniť, nakoľko majú za to, že princíp vydržania ako taký, má svoje právne opodstatnenie zakotvené v právnom poriadku od čias Rímskej ríše a to, čo uvádza Okresný súd Prievidza vo svojom odôvodnení, považujú za absolútne irelevantné. Sporné pozemky sú v užívaní viac ako desať rokov (30 rokov), sú užívané v dobrej viere (bona fide), ani navrhovatelia nemali pochybnosť viac ako 20 rokov, že sporné pozemky nie sú v ich osobnom vlastníctve. Navyše, právny predchodca odporcu mohol v prípade pochybností kedykoľvek uplatniť svoje práva na príslušnom súde v prípade, ak by dospel k záveru, že pozemok (pozemky), ktoré sú ohraničené priehľadným oplotením, boli ohraničené nesprávnym určením hranice. Niet pochyb o tom, že vlastníci (navrhovatelia), ktorí sú užívateľmi bytových a nebytových priestorov a príľahlých pozemkov na ulici Košovská cesta 54, v čase zameriavania pozemkov, vyhotovovania geometrických plánov v tom čase mali pochybnosť, že pozemky, ktoré navyše zameral bývalý OÚNZ (predchodca odporcu), by mal byť zameraný nesprávne a že budú po celý čas užívať a obhospodarovať pôdu cudzieho vlastníka, ktorý si vybuďoval na vlastné náklady priehľadné oplotenie. Prieči sa to elementárnemu a logickému mysleniu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril odporca, v ktorom navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako správny potvrdil. Uviedol, že v uvedenej právnej veci v celom rozsahu trvá na svojich doterajších vyjadreniach. Navrhovatelia vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne nové skutočnosti, ani iné dôkazné prostriedky, ktoré by mohli ovplyvniť skutkový stav právnej veci. Má za to, že sporný pozemok, parc. č. 1961/5- zastavané plochy a nádvoria o celkovej výmere 283 m², k.ú. Prievidza je vo vlastníctve Trenčianskeho samosprávneho kraja. Právny predchodca Trenčianskeho samosprávneho kraja vybuďoval oplotenie na spornom pozemku v rozpore s právnym stavom a na základe toho začali navrhovatelia užívať spornú parcelu. To však nezakladá dobromyseľnosť navrhovateľov a nemôže to byť dôvodom na určenie vlastníckeho práva inštitútom vydržania.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti vo vzťahu k navrhovateľom 4a/, 4b/ a 5/ ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Navrhovatelia 1/, 2/, 3/, 6a/, 6b/, 7/ a 8/ odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa nepodali, preto je rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k nim právoplatný.

Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľka 6/ Margita Konošová po vyhlásení rozsudku prvého stupňa dňa 01.09.2015 zomrela, preto odvolací súd už v odvolacom konaní konal v zmysle § 107 ods. 3 O.s.p. s dedičmi a to Karolom Schererom a Marianom Schererom.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď návrh navrhovateľov, ktorým sa domáhali, aby súd určil, že pozemok parc. číslo 1961/5- zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 283 m² v celosti (1/1) nachádzajúci sa v katastrálnom území Prievidza, obec Prievidza, okres Prievidza identifikovaný geometrickým plánom číslo 101/2012-PD overeným Správou katastra v Prievidzi pod číslom 1087/2012 je v ich ideálnom podielovom spoluvlastníctve ako nedôvodný zamietol, keďže navrhovateľom sa nepodarilo preukázať, že by všetci súčasne splnili zákonné podmienky pre vydržanie pozemku vo vlastníctve odporcu.

Súd prvého stupňa teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že v sporovom konaní účastníci majú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p.. Tieto povinnosti spočívajú v tom, že navrhovateľ musí jednak tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatnený nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takéhoto rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. V zásade platí, že skutočnosti, od ktorých sa odvíja uplatnené právo musí tvrdiť navrhovateľ, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou odporcu. Bolo teda na navrhovateľoch, aby

za účelom dosiahnutia úspechu v konaní tvrdili rozhodujúce skutočnosti a na preukázanie ich tvrdení označili, alebo predložili dôkazy. O dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. pritom boli poučení všetci účastníci písomne spolu s predvolaním na súdne pojednávanie a ústne na pojednávaní.

V danej veci teda zaťažovalo navrhovateľov dôkazné bremeno preukázať tvrdenia uvedené v návrhu a keďže navrhovatelia svoje tvrdenia nepreukázali dôkazmi, hoci boli o povinnosti v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. riadne poučení, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, keď z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ich návrh zamietol.

Odvolací súd mal z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa zhodne so súdom prvého stupňa za preukázané, že v posudzovanej veci sa celkovo osem navrhovateľov v konaní domáhalo vydržania pozemku, teda spôsobilého predmetu vydržania a určenia ideálneho podielového spoluvlastníctva k nemu, preto ich povinnosťou bolo teda preukázať, že všetci ôsmi súčasne spĺňajú podmienku jeho dobromyseľnej držby po dobu najmenej 10 rokov. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že navrhovateľky 1/ a 6/ boli priamymi účastníkmi stavebného konania na konci sedemdesiatych rokov minulého storočia, vedeli teda v akom rozsahu boli ich záhrady a stavby garáží na nich vyvlastnené pre účely stavby polikliniky a so zreteľom na všetky okolnosti stavby oplotenia v roku 1983 im aj podľa odvolacieho súdu muselo byť zrejmé, že priehľadné oplotenie je vybudované ďalej od hranice ich pozemku parc.č. 283/9 (teraz parc. č. 1961/2), ktorý im spolu s ďalšími právnymi predchodcami navrhovateľov 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ zostal v podielovom spoluvlastníctve, teda že nie je vybudované na hranici ich pozemku, tak ako bola táto zameraná a vytýčená v stavebnom konaní, ale nachádza sa viac ako päť metrov od nej. Z toho aj podľa odvolacieho súdu vyplýva, že kupujúci domu č.p. 61 mali od roku 1983 pozemok parc. č. 1961/5 v k.ú. Prievidza, zameraný geometrickým plánom č. 101/2012-PD z 26. novembra 2012, vo svojej fatickej moci, aj s ním nakladali ako s vlastným, avšak nie v dobrej viere, že im tento aj patrí, o čom svedčí i to, že oplotením vytvorený pozemok začali sčasti využívať ako garážové státie (ako náhradu za zbúrané garáže) a sčasti ako záhrady náležiacie k jednotlivým bytom, pričom užívacie hranice medzi nimi si stanovili orientované zo severu na juh vo vzdialenosti cca 7m. Dobu, po ktorú mali právní predchodcovia navrhovateľov 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ tento pozemok vo fatickej držbe tak nemožno započítať navrhovateľom 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ do plynutia vydržacej doby. Uvedené má ďalej za následok to, že hoci aj navrhovatelia 2/,3/,4/,5/,7/ a 8/ mali iusta causa usucapionis (kúpa, dedenie) a ich putatívny titul držby predmetného pozemku vychádzal z ospravedliteľného omylu, že skutočná hranica im patriaceho pozemku je totožná s oplotením (keďže neboli osobnými účastníkmi stavebného konania) a boli tak u nich splnená jedna z podmienok vydržania (dobromyseľná držba), nie všetci z nich zároveň pozemok držali po dobu aspoň desiatich rokov. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa ďalej vyplynulo, že dobromyseľná držba navrhovateľov 2/ a 3/ trvala od dňa nadobudnutia bytu do vlastníctva v roku 2004 do 26. októbra 2005 kedy boli hranice medzi pozemkom v spoluvlastníctve navrhovateľov a pozemkom vo vlastníctve odporcu znova zamerané geodetom a vyznačené v teréne kovovými rúrkami. Dobromyseľná držba navrhovateľa 4/ síce trvala najmenej 10 rokov avšak tento žiadal spoluvlastnícky podiel určiť do bezpodielového spoluvlastníctva spolu s navrhovateľkou 5/, ktorá bola dobromyseľnou držiteľkou len od kúpy podielu bytu v roku 2002 do 26. októbra 2005. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo odkedy presne začala plynúť vydržacia doba navrhovateľovi 7/ (podľa vyjadrení účastníkov ohliadky mal byť zdediť pred cca. 15 rokmi, avšak v informatívnom výpise z LV č. 625 sú v legende zapísané dve dedičské rozhodnutia D 779/94 z 3.marca 1995 a D 112/96 z 18. decembra 1995). Navrhovateľka 8/ bola dobromyseľnou držiteľkou len od kúpy bytu v roku 2012, ku dňu podania návrhu jej držba netrvala ani dva roky, pričom dobromyseľnosť držby svojho právneho predchodcu Ing. Katiho netvrdila, ani nepreukázala.

Za toho stavu súd prvého stupňa správne návrh zamietol ako nedôvodný, keďže navrhovateľom sa nepodarilo preukázať, že by všetci súčasne splnili zákonné podmienky pre vydržanie pozemku vo vlastníctve odporcu.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci teda dostatočne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil, dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými navrhovateľmi 4a/, 4b/ a 5/ v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti vo vťahu k navrhovateľom 4a/, 4b/ a 5/ potvrdil, pričom odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu týchto trov neuplatnil postupom podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.